

Framstående pionjär ur tiden

Joe King Oliver, tecknad av holländaren B. ten Hove.

Redan i majnumret hade vi den sorgliga plikten meddela, att pionjären King Oliver avlidit i en ålder av 53 år. Vid sin död hade han dragit sig tillbaka från musiken och innehade sedan några år tillbaka ett litet fruktstånd i staden Savannah, Georgia.

Det torde inte vara någon överdrift att påstå, att King Olivers betydelse för jazzmusiken knappast torde överträffas av någon musiker — Armstrong och Ellington inte undantagna. Redan 1908 torde Oliver ha varit en av de bästa trumpetarna i Amerika inom — vad vi nu kallar

King Oliver spelade hotmusik redan 1908

— hotstilen. Att han varit inspirationen för det vita Original Dixieland Jazz Band, som ju kom att popularisera jazzen både i New York och Europa, är ställt utom allt tvivel. Oliver var det stora namnet i New Orleans ända till 1918, då han reste till Chicago. Där spelade han med sin orkester först på Dreamland Café och sedan på Lincoln Gardens, för vilket engagemang han sände efter sin skyddsling Louis Armstrong från New Orleans. Armstrong hade då varit Olivers elev i New Orleans och i sin bok »Swing that music» talar han om Oliver som »pappa Joe». Denne behöll sin position inom den amerikanska jazzvärlden under många år, och många av de ledande musikerna ha vid ett eller annat tillfälle spelat hos honom — Armstrong, Bigard, Luis Russel, Paul Barbarin, Johnny Dodds och många flera.

Oliver har gjort massor med gram-mofoninspelningar, dels under eget namn och dels under pseudonymerna Red Onion Jazz Babies, the Savannah Syncopators, Dixie Syncopaters m. fl. Bland de »evergreens», för vilka han står som kompositör, märkas främst *West End Blues*, *Weather Bird*, *Sugar Foot Stomp* (ursprungligen kallad *Dipper-mouth Blues*) och *Snag it*.

En enda amerikansk dagstidning har omnämnt hans död, och de amerikanska musiktidningarna avfärdar nyheten på några få rader.